

adın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

5/93

Dr. Vâkîf ÖZKUL
Nuri ONAT
Zeki HAFIZOĞULLARI
Seyfi BEŞE
Akif UĞURLU

Osman Sulhi AKSU
Kemal NIKSARLI
Veysel GÜLTAŞ
Dr. Kılton DİNÇMEN
Ahmet SAMUR

Memduh SOYLU
Ahmet GÜNDÜZ
Seda TAŞBAŞI
Bırol KORKMAZ
Cüneyt ÖZKUL

ABONELERİMİZ

293-	Mehmet ÇINAR
Bülbülderesi Caddesi
Belkıs Sokak No: 92/5
ANKARA	305-	İbrahim BEYDEMİR
Bölge Trafik Amirliği
Salihli/MANİSA
294-	Bedrettin KORKMAZ
Uzgörenler Sokak No: 57/2
Uzay Apt.
Demirlibahçe/ANKARA	306-	Öner GÜNDÜZ
169. Sokak No: 18/4
Basın Sitesi/İZMİR
295-	Sadi DİNÇER
Mithatpaşa Caddesi No: 17/4
Tlf. Ev: 2508869
Tlf. İş : 4311140/220 / ANKARA	307-	Mustafa ONARLIOĞLU
60. Sokak No: 150/7
Tlf: 2211005
Emek/ANKARA
296-	Türker İLTER
Dicle Üniversitesi. Lojmanları
D2 Blok No: 5
Tlf: 288334 / DIYARBAKIR	308-	Ahmet ODABAŞI
Erenler Merkez Mah.
27. Sokak No: 42
ADAPAZARI
297-	Yusuf BEYDEMİR
576/6 Sokak No: 4/15
Yıldırım Apt.
Osmangazi/İZMİR	309-	Osman BAYKUT
Umut Sokak No: 15/23
Huzur Apt.
Kurtuluş/ANKARA
298-	Mehmet ÇELİK
12. Cad. 26. Sokak No: 4/10
Demetevler/ANKARA	310-	Mahir ATALAY
Sultan Selim Caddesi No: 13/5
Duygu Apt.
Tlf: 879473
Buca/İZMİR
299-	Kemal YILMAZ
Emekli Öğretmen
Hacı Yusuf Mahallesi
23960 / Ağın-ELAZIĞ	311-	Yurdagül BALIKÇI
8. Cadde No:6/5
Emek/ANKARA
300-	Cem KORKMAZ
Alaçam Sokak No: 8/10
Çankaya/ANKARA	312-	Gıyas İKİNCİ
İkinciler Deri Sanayii
Yeni Tabakhaneler No:13
Mustafa Kemalpaşa/BURSA
301-	Dr. H. Ünal Gencosman
Atatürk Cad. No: 82
Özgür Pasajı Kat: 2
MALATYA	313-	Musa DEVİREN
Alemdağ Caddesi
Teletaş Departmanı 6111
81257 Ümraniye-İSTANBUL
302-	Necla AKOBA
Doğancılar Caddesi No: 144/13
Üsküdar/İSTANBUL	314-	Gülten SEZER
Fırat Mahallesi Dere Sokak Ağın'lılar
Sitesi No: 37/8
MALATYA
303-	Özer KARAGÜLLE
Fatih Cad. 236. Sokak Cengiz Bulut
Sitesi No: 2/12 Şafak Apt.
İZMİR		
304-	Ahmet KARAGÖZ
144. Sokak No: 11/A
Buca/İZMİR		

Sahibi

AĞIN Kültür ve Dayanışma Derneği

Adına

Dr. VÂKIF ÖZKUL

★

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NIKSARLI

★

Yazı Kurulu
Nihat ASYALI
Dr. Vâkîf ÖZKUL
Nihat İSPİR
Rüştü ASYALI
Muammer NIKSARLI
Nurî ONAT
Seyfi BEŞE
Osman GÜLER
Ali KARAKAŞ

★

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

★

Yazışma Adresi
Necatibey Cad. Uysal Apt. No: 20/16
Tel: 230 11 54 06430 - ANKARA

★

PTT 101843 NOLU
Çek Hasabı

★

Gönderilen yazılar yayınlansın
yayınlanmasın iade edilmez ve
telif ücreti ödenmez

★

DERGİMİZ AYDA BİR ÇIKAR
Yıl: 3 Sayı: 21
MAYIS- 1993
Dizgi-Grafik: Biçem Dizgi Üniteleri
Baskı: Tahran Ofset - 229 91 55

★

Kapak: Eski Ağın (18-10-1953)
Fotoğraf: Mustafa BERİKMAN

GENEL KURUL'dan

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin 21-Mart-1993 Pazar günü yapılan 3. Genel Kurul Toplantısında 113 üyemize karşın 23 üyenin katılımı ile gerçekleştirilen toplantı için hemşehrilerimize serzenişte bulunmuştuk ilgisizlikten yakınmıştık. Bu sayıda da okurlarımıza toplantı sonucunu duyurmak istiyorum.

Yedi Kişilik Yönetim Kurulumuz:

Dr. Vâkîf ÖZKUL	: Başkan
Ali KARAKAŞ	: İkinci Başkan
Pervin BİLİR	: Genel Sekreter
Gündüz TURAN	: Sayman
Aytekin SELÇUK	: Üye
Mustafa İKİNCİ	: Üye
Ahmet ÇETİN	: Üye

den oluşmaktadır.

Denetim Kuruluna:

Selâhattin SAKALLI
Cavit ALPASLAN
Muammer NIKSARLI seçilmişlerdir.
Onur Kuruluz ise değişmeyerek
Dr. Kemal KÖSEOĞLU

Kemal BAYTAŞ ve Oktay GENÇOSMANOĞLU'ndan oluşmaktadır.

Yazı Kurulu'nda da değişiklik yapılarak, Dergimizin ilk yayın yaşamına başladığı günden bu güne kadar yazılarıyla, şiirleriyle, abone katkılarıyla, maddi ve manevi katkılarını esirgemeyen yazarlarımızı ikişer aylık değişimlerle yazı kuruluna alıyoruz. Hiçbir şey veremediğimiz bu değerli yazarlarımıza olan borcumuzu böylece bir parça ödemiş sayacağız kendimizi. Daha güçleneceğiz, belki yazarlarımıza da hatırlatma olacak. Mayıs ve Haziran sayılarımızda saygıdeğer hocalarımız Nuri ONAT, Seyfi BEŞE ve Osman GÜLER yazı kurulumuza katılmışlardır. Ayrıca yönetim kurulumuzdan bu iki sayıya Ali KARAKAŞ'ta katılmıştır.

Burada özellikle, dergimizin yazı düzeltme, daktilo, mizanpaj, baskı ve teknik yönüyle yakından ilgilenen, bizleri zorlayan, bu işi yaparkende anıları canlanan, bundan büyük zevk alan Taner BERİKMAN'a teşekkür etmek istiyorum. Dergimizin kalitesindeki ivmeyi hep birlikte görüyoruz.

Not: Abonelerimizi baştan tekrar yayınlamaya başlayacağımızdan (Adres değişikliği, telefon ilavesi gibi.) yazı veya telefonla adresimize bildirmenizi dileriz.

Dr. Vâkîf ÖZKUL

Paragraf Nedir?

Nuri ONAT

Gerçekten de paragraf nedir? Bir konu üzerine yazı yazarken hiç düşündünüz mü? Ben, yazıya başlamadan önce düşünürüm de, yazıyı yazarken hep unuturum, onu. Bu yüzden, bu, benim bağışlanması zor kusurumdur. Bunu iyi biliyorum. Belki kendime güvendiğimden bu unutkanlık, belki de yanlışlığım ile ilgilidir. Hangi nedenden olursa olsun, bağışlayın beni, sayın okuyucularım. Siz de yaşlanacaksınız.

Türk Dil Kurumunca yayımlanan "Yazın Terimleri Sözlüğü"deki paragraf tanımı şöyle: Bir yazıda her bölümünden biri. Yazının bir satır başından öteki satır başına öteki satır başına kadar ki bölümü.

Türk Dil Kurumu'nun kapatıldığı sırada çıkardığı, "Türkçe Sözlük" adlı yapıttaki tanım da şöyle: 1- Bir yazının herhangi bir satır başından öteki satır başına değin olan bölümü. 2- Yasa maddelerinin kendi içlerinde satır başlarıyla ufak bölümlerden her biri. 3- Çengel iminin bir başka adı.

Paragrafın yeterince anlaşıldığını sanarak, şimdi çeşitlerine geçiyor ve örnekler veriyorum. Bugüne değin edindiğim kaniya göre üç türlü paragraf vardır:

- 1- Tümdengelimli paragraf,
- 2- Tümevarımlı paragraf,
- 3- Kuralsız paragraf.

Sayı sırasına göre açıklayalım. Birinci sırada gösterilen, adından da anlaşılacağı gibi, işe genelden başlayıp tikele doğru yürüyen paragraftır. Bu paragrafta önce kural, teorem, varsayım söylenir; sonra isbatına geçilir. Örneğin, üçgenin yüzölçümü, tabanıyla yüksekliğinin çarpımının yarısına eşittir. Ya da bütün cisimler (Kil dışında) ısıya tutulduğunda genişler. Bu da tümdengelimli paragraf çeşididir. Önce sonuç söyleniyor, sonra da isbatına geçiliyor.

Tümevarımlı paragraf, birincinin tersidir. Önce konu, bir sıraya göre adım adım incelenip isbatlanır, sonra kurala varılır. Örneğin, önce birçok maden parçaları alınır, bunlar deliklerden ya da kadranslardan geçirilir. Rahatça deliklerden geçirilir, kadransın hiç oynamadığı görülür. Şimdi de bu parçalar ısıtılır ve aynı deliklerden geçirilmek istenir, kadransın oynadığı görülür. Kadrans oynar ama (genişleme imi olarak) parçaları deliklerden geçiremeyiz. Isınıp genişlemişlerdir, çünkü. Bunu kendi yaşamımızdaki deneylerimizle de ispatlayabiliriz. Yazın parmağımızı sıkın yüzüğün kışın aynı yüzüğün aynı parmağa halta geldiği görülür.

Toplumbilimsel konularla doğa bilimlerinde genellikle, tümdengelimli paragraflar kullanılır. Daha da açık bir deyişle, somut olanlar tümdengelimli paragrafların, soyut olanlar da tümevarımlı paragrafları konusudur. Daha

da açık bir deyimle, denebilen, gözleme alınabilen, sayısal olarak nitelenebilen konular tümevarımlı paragraflarla dile getirilir, öbürleri ise, tüm dengeli paragraflarla.

3- Üçüncü tür paragrafın kuralsız olduğunu söylemiştik. Bunda ne tüm dengeli, ne de tümevarımlı paragraf kullanılır. En kötü paragraf çeşidi budur. Çünkü zihin disipline edilmemiştir. Kurala değil, rasgeleye bağlıdır. Böylece değerçeğin ne zaman belirtileceği belli değildir.

Şimdi denilecektir ki, "Anlattıklarınız bilimsel konular için geçerlidir. Bir gazeteye, bir dergiye yazılan yazıda bunlara gerek var mıdır?" Evet vardır, hem çok vardır. Çünkü okuyucu, okuduğu yazıda da bir konuyu öğrenecek ya da kendi görüşünü paylaşan bir destekçi bulmak isteyecektir. Hem en kısa yoldan. Dahası, kurallı yazmak varken, kuralsız yazmaya ne gerek var. Bir de, yazındaki (edebiyattaki) duruluk ilkesine aykırı bir sürü laf çorbası olur mu, yutulur şey mi?

Tümevarımlı paragrafa bir örnek: İki mum ya da iki teneke gaz lambası alırsanız bunların birini odamız kapısının eşiğine, öbürünü de kapının en yüksek yerine koyarsanız mumları ya da lambaları gözlemeye başlarız. Olanak varsa başkalarına da gösteririz. Görünen şudur: Alttakinin ışığı odanın içine, üstekinkini de dışarıya doğru eğilmektedir.

Bu, niçin böyle olmaktadır? Çünkü, odanın havası oldukça sıcaktır. Dışarının havası da odaninkine göre daha serincedir. Serin hava, kapının eşiği hizasından içeriye girmektedir. Odanın havası da ısındığından hem genişleyerek hafifleşmiştir. Bu yüzden kapının üst yönünden dışarıya çıkmaktadır. Yani daha serin hava ile daha sıcak hava yer değiştirmektedir. Bu konuda daha söyleyeceklerimiz var.

Hava akımı, yellerin oluşmasında da etkili olmaktadır. Yellerin oluşması, tümünden bu kurala bağlıdır. Bir 'A' yeri ile bir 'B' yeri arasındaki akım şöyle akıyor: 'B' yerdeki hava ısınıp yükselince, oradaki yoğunluk azalıyor. Buna karşılık, 'A' yerindeki daha soğuk ve daha yoğun hava '(B' ye doğru akmaya başlıyor. Böylece yeller oluşuyor.

'A' yerinden 'B' yerine gitmeniz olanaklı ise, bunu evinizin bir odasında, her zaman deneyebilirsiniz. Hatta her mevsimde deneyebilirsiniz. Bunun için kış ya da yazı beklemeye gerek yok.

Tümevarımlı paragrafların sağladığı yararları şöyle sıralayabiliriz:

- 1- İnsanı disiplinli ve verimli çalışmaya alıştıır,
- 2- Konunun dağılmasını önler,
- 3- Kişiyi mantıksızlıktan kurtarır,
- 4- Bilimsel görüşe yatkınlık kazandırır,
- 5- İşlenen konuyu saydamlaştırır,
- 6- Konunun öğrenme değil, anlama yoluyla kavramasına yardımcı olur,
- 7- Boş ve yersiz sözlere başvurma gibi sakıncalardan korur,
- 8- Zaman yitimi önler.

Önce iki ya da üç paragraf üzerinde denemeler yapınız. Birbirini izleyen iki paragraf, anlam bakımından birbirine bağlanır da, bağlanmaz da. Bunun önemi yoktur. Yalnız, bir paragraf, kendisinden sonraki paragrafı atlayıp ikinci bir paragrafı bağlantı kuruyorsa, bir daha düşünün, çünkü yanlış yaptınız demektir.

Bu konuda söylenecek çok söz var ama, bir dergi için ölçüyü kaçırmak olur fazlası. Yalnız şunu söylemeden geçemeyeceğiz: En son söyleyeceğinizi baştan söylemeyin. Çünkü, sonraya söyleyecek sözünüz kalmayacaktır.

10/11/1993

ANI

Andiride

Sonbahar akşamları...
Gün batardır
Karşı tepelerin ardından.

Otururdum pencerenin önünde
Gözlerim alacakaranlığı delerdi.
Işık arardım
Karanlığın belirsizliğinde.

Ay çıkardı.
Tıpkı lenger gibi...
Kocaman.

Böyüklü bir akşam başlardı
Kurundan akan sular da.
Oracıkta bir dut ağacı vardı.
Yaşı babamla emsal.
Dalları penceremi okşardı.
Bir ninni yayılırdı ortalığa.

Uzaklarda
Akşamı eden kuşların
Çığlıkları duyulurdu.

Ben
Dizimde kitap
Bilinmeyen bir yarını yaşırdım.

Köy yığılıydım.
Belirsiz düşlere dalar
Yoksul Andiri akşamlarında
Hep adsız kentlere giderdim.

Zeki HAFIZOĞULLARI

1923'DEN BERİ AĞIN'IN HALLEDİLMİŞ VE EDİLMEMİŞ PROBLEMLERİ

Seyfi BEŞE

Ağın nahiye (Bucak) olduğundan beri (Eğin)e Kemaliye'ye bağlıdır. 1925 veya 1926 yıllarında, Kemaliye Erzincan'a bağlandı, Ağın'da Arapkir'e bağlandı ve Malatya'ya verildi. Bu Ağın için çok büyük bir problem oldu. Çünkü Kemaliye ile adeta iç içe yaşayan Ağın şimdi az tanıdığı Arapkir'i ve hiç tanımadığı Malatya'ya verilmişti. Ağın'ın bunu düzeltmesi gerekirdi. Malatya'nın engebelerden geçen bir keçi yolu vardı bize tam 18 saat çekiyordu, halbuki Elazığ o gün bize on saatti. Malatya Ağın'ı hiç tanımıyordu, Ağın ise her bakımdan ticaret, İktisat, kültür, formaliteler yönünden. Ağın Malatya'nın güçlüklerini Elazığ'ın kolaylıklarını saymak suretiyle başvurusunu yaparak Elazığ'ı istedi. Bu istek o kadar çoğaldı ki Ağın'ın adı isyankar olarak çıktı. Bu düşünce ile Malatya valisi bucak müdürlüğüne bir komseri atararak, -git bunların derdi nedir bir bak der- Komiser Ağın'da Napolyon edası ile işe başladı. Bir Sonbahar günü caminin önündeki dereden av tüfeği sesi geldi iki silahlı jandarma eri (İsbanakçı) Hasan'ı yakalayarak getirdiler. Bucak müdürü hükümetten çıktı Hasan'ın yakasından tuttu - ulan benim hükümetimin önünde nasıl tüfenk atarsın gayet saf bir ifade ile müdür bey kız

çocuğunu sıtma tutuyor, karga eti iyi geliyor- muştaki bir karga vurdum. Hasan'ı, hükümete soktu eline kelepçeyi vurdu, iki jandarma birde kendisi Arapkir'in yolunu tuttular. Caminin önünde oturanlar, kabahatsiz bir adama yapılan bu işlem karşısında ayaklanarak, -müdür seninde eline öyle kelepçe vurduracağız- diye bağırarak doğru potaneye, Başbakanlığa, İçişleri Bakanlığına ve Vilayete birer telli olayı bildiriyorlar.

Arapkir Kaymakamlığından hemen soruluyor, Kaymakam bucakta o zamanın Milli Eğitim müdürü olan Ahmet Remzi Gençosmanla, Ağın'dan gelenleri karşılıyorlar. Hasan'ın kelepçeğini sökmek isteyen bucak müdürüne, - Hasan diyormuşki,- olmaz böylece adaletin karşısına çıkacağım suçlu isem kabul. Kaymakam müdürü iyice bir paylar. Müdür, -beni Ağın'ı ıslah et diye gönderdiler.- Müdür o gece yatağı sırtlayarak Malatya'nın yolunu tutar.

1928 yılının bir sıcak gününde Mezatta pamuğu suladım bitirdim, ayaklarımı yıkamak için dereye gittim. Bir araba geldi fakat oradan yolu kesen bir su arkını geçemedi, içinde iki adam vardı. Bana arabayı itmemi söylediler, -ben yalnız benim itmeme olmaz dedim,- onlarda indiler ite-

rek arabayı düzdeki dut ağacının altına götürdük. Bana dedilerki, biz Çemişgezeğe gideceğiz. Ağın'ın içine girmeden gidecek bir yol varmı?. Kayık tek-dut denen yerde çalışıyor, siz Ağın'a girmeden başka yerden gidemezsiniz dedim. Bu esnada Ömer Lütfi bağa gidiyormuş, bunları görür görmez kasketini çıkarıp selamladı ve hemen söyleve başladı, -Biz sizden hiçbir zaman ayrılmayız, biz sizinle olabiliriz.- bunları aldı, doğruca caminin önüne çınarın altına oradakilerde bunları tanıdılar. Bunlardan biri Elazığ Millet Vekili, Atatürk'ün koruyucusu Hüseyin bey, ötekide yine Elazığ Millet Vekili, yakın zamana kadar kimya kitapları lise ve ortaokullarda okunan kimyager Nakittin imiş. Bir-birleriyle küs olup senelerce konuşmayan insanlar, şimdi bunların yanında, Ağın problemi için can ciğer olmuşlar. Yapılacak ikramda hiç kusur etmiyorlardı. Okulda yeni harflerin kursu vardı. Beraberce okula gidildi, kurs öğretmeni Necip Soylu idi. Çok beğendiler her birimize birer alfabe verdiler. Kayışa kadar yolcu ettiler.

Onların gidişinden az sonra, Elazığ'da valilik yapmış olan İçişleri müfettişliği yapan Mehmet Ali Ayni bey geldi Müderris Hüseyin efendide iki gün misafir oldu gitti. Ağın Keban'a ve Elazığ'a bağlandı.

Bukezde, Ağın-Keban problemi başlamıştı. Keban 20-25 evi, 100-120 nüfusu ile küçük bir oturma yeri idi. Ağın 330 evi 2000 den fazla nüfusu ile bir şehir görünümünde idi. Bu hal bu görünüm Keban'ı rahatsız ediyordu. İlk sessiz olay Ağın'ın belediye teşkilatı için çıkmıştı. Belediye teşkilatı için Ağın'ın başvurusuna Keban'dan Ağın'ın haritası istendi. Gönderildi, geri çevrildi, ölçekli haritası istendi, o günün öğretmeni olan Cevat Omay, Necip Solu, Süleyman Gündüz, Süleyman Nazif İlter, Hasib Baytaş, İbrahim Baytaş, Mustafa Oğuz, İbrahim (hopulagilin) Osman, Ahmet (andiri öğretmeni) İbrahim Beşe, halktan da büyük ilgi görerek yapıldı. (Cami önu devamlılarından) halktan da büyük ilgi görerek yapıldı. (Cami önu devamlılarından)

Belediye için Keban'dan Ankara'ya yazılan yazı Danıştayın ilgili dairesi gündeminde oku-

nuyor. Şeref Hocaoglu'ndan dinliyoruz. -Belediye teşkilatı yapılması için, başvuruda bulunan Ağın'da belediye başkanlığı yapacak okur yazar tek bir adam yoktur, 50-60 evden oluşan bu bucakta su içecek tek bir çeşme yoktur. Gölgesinde oturacak tek bir ağaç yoktur. Kendisine yetecek tek bir ürünü yoktur. Toplantıda hazır bulunan Danıştay baş savcısı, -söz alıyor ödevimin tersinende olsa konuşacağım.- Ben burayı gördüm, bizim A. Şeref Hocaoglu buralıdır, burası 330 evli 2000 den fazla nüfuslu, nüfusunun yüzde doksanı okur yazar olan, yüzden fazla çeşmesi bulunan 15 Km. uzunluğunda yemyeşil dere içinde gayet güzel bir bucak merkezidir. Bu açıklamadan sonra, başkan elindeki mühüre üfleyip hemen basıyor. Ağın belediyesine kavuşmuştur.

Sıra Ağın'ın kaza olmasında idi. Ağın'lılar Demokrat Partinin başa geçmesinden yararlanmak amacı ile, hemen kaza için başvurusunu yapmıştı. Bu olursa Keban'ın düşüncesine göre kendisi için çok kötü olacaktı. Belkide düşündükleri gibi Keban Ağın'a bağlanacaktı. Ağın'ın kazalığı engellenmeliydi. Kaza oluş hiç engellenemezdi. Bu kez İçişleri Bakanlığı Mahalli İdareler genel müdürlüğünde Mazhar adında bir arkadaşım vardı o bana şöyle anlattı. -Kaza olmak için başvuran bucakların sayısı 20 kadar vardı, 19 unun dosyası bir gözde idi Ağın'ın ayrı gözde, müsteşar, genel müdür çağırır yahut telefon eder, Mazhar dosyayı getir, hangi dosayı demeye hacet kalmadan Ağın'ın dosyasını alır giderim, yanında bir Ağın'lı vardır.- Elmadağ ortaokulunda çalışırken Bala'lı Ertuğrul adında birisini tanıdım Keban belediye başkanının İzzet beyin arkadaşı idi. Bu adamla istasyona gezmeye giderken durmadan İzzetle olan samimi arkadaşlığından söz ederken tren geldi, bu Elazığ treni idi şimdi İzzet bunun içinde olsa iner boynuma sarılır, diye konuşurken tren yürüdü İzzet pencereden el sallıyarak gitti, arkadaşı şaşımıştı. Neden daha önce çıkmadı. Ertesi gün Mazhar haberi verdi, bir heyetle Ağın'ın kaza olmaması için gelmiş. Bu böyle iken, birkaç gün sonra bizim Ahmet Özbey, Diyarbakır Lisesi müdürlüğünden İstanbul Lisesi Müdürlüğüne tayin edilmiş, gider

ayak, haydi bir bakanlığa gidelim dedi. Ben Milli Eğitim Bakanlığını dedim,- hayır dedi, İçişleri Bakanlığına. Bizim vali müsteşar oldu, gidip Ağın'ın kazalığı için ricada bulunacağım, gitti söyledi. İyi bir etki yaptığını yine Mazhar'dan öğrendim. Sonuç 1953'de bucak oldu. Bucaktan amacımız, ortaokul idi, en büyük amaç okul idi. Başvuru yapılmıştı.

Bakanlık, Müfettiş Mesut beyi göndermişti. Mesut bey caminin önünde arabadan inip bizleri görünce şaşırdı.- Başladı saymaya, Hilmi Apak, Ahmet Özbek, Hüseyin Tuncer, Saadettin Soylu, Seyfi Beşe hep buralımsınız.- Gece Halim Özkul'da kaldı, ertesi gün okulun arsa tapusunu Halim Özkul'dan alarak memnun bir halde gitti. Ağustos ayı idi Ekim oldu ses çıkmadı. Birgün A. Şeref Hocaoglu'na gittim. Okul açılmıyor dedi şebibini sordum, açamıyorlarmış.

Bakanlığa gittim Mesut beyi gördüm, oda üzüldü, ben orta öğretim genel müdürüyle Samsun lisesinde yıllarca birlikte çalışmıştık. -sordum,- Ortaokul için başvuran ilçe sayısı 35, 34 taneşinin arsası, bankada parası, bazılarında sıra ve masaları var, yine açamıyoruz, sizin yalnız bir arsanız varki, bu hiç yetmez. -Pekiye çaresi- çaresi yukarıdan emir.

Hemen Balıkesir'de Hilmi Apak'ı buldum anlattım, ertesi gün müsteşar Reşat Tardu açılış emrini verir, ders yılının ortasında okul açıldı, Ağın onuda başardı.

O günlerde bir de Pağnik'in (Kaşpınar) önünde Murat (Karasu) üzerine bir asma köprü yaptırmak için (Andirli) Altınayva, Rıza Hafizoğulları, bir köprü kurulu kurmuş başvuruda bulunmuş, bana da yazmıştı. Karayollarında tanıdığım muhasebe müdürü Hayri Esen vardı gittim, odasında genç bir adam vardı. Anlattım, -Hayri,- orada oturan adama döndü, işte Elazığ'ın karayolları müdürü, benden 8 milyon lira istiyor, Ağın'ın köprüsünü yapsın vereyim, müdür gider gitmez yaptıracağım. Hayri de 8 milyonu verdi. Bu iyi tesadüf işi başardı. Rıza Hafizoğulları da ölünceye kadar Seyfi isteseydi, öteki köprüyü de yaptırırdı. Dedi durdu, fakat ona şimdiye kadar ne benim ne de hepimizin gücü yetmedi.

Belediye Başkanı Şemsettin Korkmaz'ın iyi bir girişimi vardı. Ağın'ın tepelerini bademlik yapmak. Bunun için uğraşımız sonuç vermedi. Bir kooperatifin kurulması lazımdı, olmadı.

Ağın'ın problemlerinden biride Elektrik problemliydi. Tekte tesis şubesi müdürü Hüseyin Özaydın'ın bürosunda oturuyorum. Bir adamla, yarım saat gavğa edencesine konuştu o gittikten sonra döndü bana, -herkez elektrik istiyor. Dedi,- ben hemen gülerek biz de istiyoruz, dedim,- dosyaya bakalım ne zaman verebileceğiz, deyince, ciddi olduğuna şaşırdım o dosyaya baktı, bu yılın bütçesine 180 bin lira konmuş araştırılma yapmak için deyince ben çok sevindim, artık haftada bir Hüseyin'in yanına gidiyordum. Bir gün, Hazar tesislerini genişlettiklerini oradan Keban şantiyelerine elektrik vereceklerini, bir başka gün şantiyelere elektrik verildiğini haber veriyor. Ben bunları Ağın'lılara ilettikçe hep birden elele verip bütün tanıdıklardan rica ediyoruz, biran önce yapılsın. Bir defasında nasıl yapacaklarını sordum. -Bir bina yapacağız, jenaratör koyacağız dedi.- Ben Ağın'a bina yapıp jenaratör koyuncaya kadar Keban şantiyelerine verdiğiniz elektrikten verseniz daha ekonomik olmaz mı dedim. Hüseyin hemen Etibank'a, Keban ile Ağın'ın arası 17 Km. olup bina yapmadan şantiyeden verilirse daha ekonomik olur diye yazdı. Etibank, -yazıya karşılık veriyor.- Diyorki siz tesis şubesi olarak iki direğin arasındaki açıklığı 50 M.den fazla kabul etmiyorsunuz halbuki, sizin dediğiniz yerden yaparsak Dürümlü höyüğünün önünden Kannıcamışata dikilecek iki direk arası bir Km. olur kabul edermisiniz? Biz bunu duyunca, A. Şeref Hocaoglu Ağın'lılardan bir heyet kurdu, heyet Enerji Bakanı İbrahim Deriner'e gidecek, ricada bulunacaktı. Fakat, gerek kalmadı, Hüseyin, oradaki mesafenin kabul edileceğini yazıyor ve kabul ettiriyor. -Hüseyin'e, sorumlu olamaz mısın dedim.- onlar araştırmaya başlarlar şu köyden geçmesi de gerek, bu köyden geçmesi de gerek diye bizim 17. Km. 30 Km. ye çıkar ve bizim kağıda kimse bakmaz. Böyle oldu.

Baraj şu toplamaya başlayınca, yolumuz kesilme tehlikesine uğrayınca biz Ağın'lılar telaşa

düştük. Su dolmadan köprüyü yaptırmalıyız. Hüseyin Tuncer, her hemşeriyi köprü ile ilgilendiriyor ve herkeste canı gönülden ilgileniyordu. Ben de kendi çapımda birşeyler yapmayı düşündüm. Tekteki Hüseyin'e anlattım. O bir köprü mühendisi çağırdı, anlattı, mühendis, hesabı yaptı. 100 M. yüksekliğinde, (500) metre uzunluğunda (12) milyona çıkacak bir köprü. Bu bilgilerle, doğruca Karayollarına muhasebe müdürü Hayri Esen'in yanına. Bu kez yanında yaşlı bir adam oturuyordu. Hayri'ye anlatırken o da ilgilendi ve Karamağaranın önemini deyince, oraları biliyor musunuz dedim. -Ben Bakırmadenliyim oraları çok iyi bilirim dedi, köprü mühendisi olduğunu söyledi. Oda bir hesap yaptı fakat (30) milyondan aşağı çıkmaz ve kolay kolayda o parayı vermezler, dedi ve -çık köprüler şubesine İbrahim'e bir anlat- Köprüler şubesine girdiğimde Samsun'dan öğrencim olan İbrahim Bulutoğlu ile karşılaştım. Beni dinledi, hemen Elazığ'a, araştırılıp bilgi verilmesi için yazı yazdı. Gelen cevabı yeterli bulmadı. Ağın'lıların Ankara'ya gelip bir heyetin Ankara'dan giderek yerinde incelemesini istesinler dedi, Ağın'dan Noman Gençaydın'la bir heyet geldi ve bir araştırma yapılmasını istediler. Mehmet bey adında bir mühendisin idaresinde heyet gidecekti fakat yerde kar vardı. Kar kalkınca Ağın'dan isteyeceklerdi, öyle yapıldı, heyet, gitti araştırdı geldi. Hatir için köprünün ayakları yüz metreden seksen metreye, uzunluğu da 500 M.den 400 M.ye düşürülmüştü. Fakat fiyat yine otuz milyondur. Bu miktarda yüksek pınlama verebilmiş, başka yetkili makam yokmuş onlarda vermemişler. Elazığ Millet Vekili Celal Ertuğ'dan rica ettim. Adnan Menderes'in özel doktoru idi, -

C. Ertuğ, başbakanın otuz milyona imza etme yetkisi yok olsa sevinçle yatırımdır. Ben maliyeti indirmek için, ankara yapı LMT. şirketi genel müdürü yine bir öğrencim olan Şeref Yavuz'dan inceletmesini istedim, o beş tane köprü mühendisine ayrı ayrı hesaplattı 25-30 milyon buldular, Şeref, İ. Bulutoğlu'na bildirdi, iki sınıf arkadaşı köprünün olmayacağına inanarak, buraya bir feribot yapılması için Baüyüncülük Bakanlığına yazı yazmaya karar verdiler ve İ. Bulutoğlu yazıyı yazdı.

Bu Bakanlıkta benim tanıdığım bir şube müdürü mühendis Necati Sungar vardı, gittim Necatiyle evrakı bir şubede Kara yollarından İstanbul Deniz İşletmelerine, kimin yapacağı yazıldı, Mahir Keleştimur izledi kara yollarının yapılması için emir verildi. Yapım müdürlüğünde Hülagu Dural diye tanıdık bir mühendis, hemen yaptırmak üzere iken Ağın'dan bir haber geldi, feribotu durdurun biz köprüye söz aldık yaptıracağız. Ben evrakın tarih ve No.sunu Sadi Kapusuza verdim dahada haberim yok. İki kamyon, dört taksi, 25 adam, 4 basamaklı küçük bir işletme binalı olacaktı.

Ağın'ın 3 büyük problemi vardır:

1- Gölün suyundan Vahşen Gediği yahut Hozakpur (Beyelması) başına alıp düzgün bir şekilde toprakları sulamak.

2- Köprü yahut istenen şekilde bir feribot.

3- Bademlik, o beyaz topraklar bademlik olmadıkça Ağın ekonomik bakımdan kalkınamaz ekonomik bakımdanda gelişmedikçe, kalkınmasına olanak yoktur. Buda görüldüğü kadar güç değildir. Fabrika hakkında fazla bilgim yok.

YALÇIN OTO TAMİRHANESİ

LOKMAN YALÇIN

HER TÜRLÜ OTO MOTOR TAMİRCİSİ

Büyük Sanayi Çilingir Sokak No: 56

☎ : 342 27 84 ANKARA

SU OLURUZ BİRLİKTE

Kar üstüne yağmur yağdı
Bana da sen
Bana katıl bana katıl Allahını seversen
Erişsek eğer su oluruz birlikte
Sen ve ben
Ne çok yerler dolaşırız ne çok
İşin ucunda
Gökte bulut olmakta var
Sonra birlikte yağmur
Birlikte kar
Birlikte dolud a olabiliriz
Birazcıkta bulut kalabiliriz
Bana katıl bana katıl Allahını seversen

18/2/1992

A M A Ç

Gidenlermi azalıyor
Zamanın pusundamı kalıyor
Kimler kaldı geçmişimizde
Kimlerin geçmişinde kaldık
Bu güne geldik yol aldık
Heey gidi gidi dünya
Güya yol almak amaca yaklaşmaktı
Kahkahalar yükseldi göz yaşı aktı
Geçmişin artmasında
Geleceğe el sallıyoruz
Geçmişe de geleceğe de dönük yol alıyoruz
Her günün elvedası da merhabası da var
Zaman geniş zaman dar
Heey gidi gidi dünya
Güya yol almak amaca yaklaşmaktı

Akif UĞURLU
13/1/1991

EMEKLİ MAAŞI ALTINLA ÖDENEN CAZ KONSERLİ KÖY

Osman Sulhi AKSU

Sene 1943. Polis Koleji son sınıfa geçmiş ve tatili geçirmek üzere Elazığ'ın Ağın İlçesine gitmiştim. Ağın, o yıllarda da okuma yazma oranı yüzde yüze yaklaşan, bu bölgenin İsviçresi diye anılan bir yöresi idi. Ve hapishanesi bulunmayan, yılda bile bir vaka kaydedilmeyen, kıvançla sözü edilen bir ilçemiz. O tarihte Bucak idi. Müthiş bir kuraklığın memleketi bunalıma ve kıtlığa ittiği bir yılda idik. Halk moral bozukluğu içinde çok sıkıntılı idi. Halk da hükümet de yokluk içine girmişti. Emekli ailesi olan bizler daha da sıkıntı içinde idik. Hükümet çok kıt olan ekine de el koymak zorunda kalmıştı. Ekinin harmanlanmasından sonra dörtte birini hükümete almak kararı alınmıştı. Biraz tahsili olan kimseleri ambar memuru, ölçü memuru, takip memuru olarak görevlendiriyordu. Beni de ölçü memuru olarak davet ettiler. Seve seve kabul ettim. Görmediğim yerleri görecektim tanımadığım insanlarla tanışacaktım. Benimle beraber o tarihte öğretmen okulunda okuyan Mehmet Alp, Bahattin Yandımata'yı Keban'ın Pirivan bölgesine verdiler. Pirivan bölgesi Keban Elazığ ve Pertek arasında yeşillikler ve meyva bahçelerinin bir kamelya gibi süslediği uzun bir vadiyi teşkil ediyordu. Pirivanda yedi köy vardı. Ancak şu anda hepsini hatırlıyamıyorum. Ben Lorikanda kaldım. Mehmet Alp Hamzikanda Bahattinde Azizanda. Ben, harmanlarını tamamlamış olanların ekinlerini ölçüyör

dörtte birini alıyor, ambar memuruna teslim ediyordum. Bana bir de binek hayvanı vermişlerdi. Ve ben kolejin resmi elbisesi ile görev yaptığım için daha etkili oluyordum. Hamzikan muhtarı, Mehmet Alp'in hastalandığını ve yataktan kalkamadığını söyledi ve hemen gelmemi istedi. Korkuyordu. Lorikandan yola çıktık. Ben atlı o yayan. Bir vadi içinde dere boyu gidiyorduk. Haziran ayı içinde idik. Meyva ağaçlarının gölgelediği patikadan ilerliyorduk. Bu arada bir caz sesi duydum. Fakat yanımdakine birşey söylemedim. Zira değil o tarihte Kebanda, birçok ilimizde de caz yoktu. Bu dağ başında caz olurmu idi? Ancak yolumuz ilerledikçe caz sesi de artıyordu. Biraz daha ilerledikçe yeşillikler içinde birkaç evden oluşan köyün, şipşirin evin balkonunda birkaç kişiyi gördük. Onlara doğru gitmeye başlayınca ellerindekini bıraktılar. Bize doğru gelmeye başladılar. Saygı ile selamladılar. Onlarla beraber balkona doğru yürüdük. Yerde iki tane akordion, iki tane gitar ve bir bateri vardı. Enstirümanlar eski ve yıpranmış idi. Ve çalanların da en genci 60 yaşlarında idi. Merakımı yenmek için sordum. 1910 senesinde bu vatandaşlarımızı, Amerikalılar (O tarihte Harputta Amerikan Koleji varmış) Detroit'e götürmüşler ve otomotiv sanayinde çalıştırmışlar. Emekli oluncada buraya getirmişler. Biz ayrıntılı terayağlı, yufkalı bir sohbet içinde iken ilerde bir atlı göründü. Bu ihtiyaçlar bir delikanlı

çevikliği ile enstürümanlarına koştular ve coşkulu bir şekilde çalmaya başladılar. Bu arada caza iki de zurna karışmıştı. Adamı, sevgi çılgınlıkları içinde attan indirdiler. Hepsi de ingilizce konuşuyorlardı. Bu köyün muhtarı çok keyifli bir adamdı. Yanıma gelip "Bu adam Amerikan konsolosluğunun adamı bize emekli maaşımızı getiriyor. Onun için çok keyifliyiz" adam elinde bulundurduğu körüklü çantasından çıkarıp maaşları ödemeye başladı. İşte bu sırada hayretim daha da arttı. Çünkü maaşları altın olarak ödüyordu. Muhtara dedimki "niye altın". Cevaben "Biz emekli olurken sordular", emekli maaşlarımızı, Amerikan parası mı, Türk parası mı, altın mı olarak istersiniz? Biz de Reşat altını olarak isteriz" dedik. Senede bir defa getiriyorlar. Tesadüf bu sefer siz burada oldunuz." Bunları konuşurken benim binek atı yularını koparak kaçtı, ben çok üzüldüm, zira yayan kalacaktım. Benim üzüldüğümü gören muhtar, karşıma geçti ve "Lirayı boz, keyfi bozma" dedi. Bizde değil lira kuruş bile yoktu. Olsa bile bu yöre de bizim para harcayacak yerimiz bile yoktu. Ara-

dan yıllar geçti.

Şu anda bu köyleri merak ederim. Yine öyle yemyeşil mi? Ve en ilginç bu köylerde emekli kim-seler varsa maaşlarını nasıl alıyorlar? Hemen şunu ilave edeyim. Onlar "tekaüt" idi, şimdiki ise "emekli".

Hamzıkân köyüne doğru giderken, asayişin düzgünlüğünü, insanların fakir olmalarına rağmen, yine de Devlete bağlılığını, birbirlerine karşı sevgi ve saygı ile bağlı olduklarını düşünüyordum. Bir yandan da bizim Mehmedin hastalığını. Mehmet o yaz sıcaklığında yatak döşek idi. Sıtmaya yakalanmıştı. Ne doktor, ne hemşire, ne ilaç hiçbirşey yoktu. Çok üzüldüğümü gören her üç köyün muhtarı başbaşa vererek konsültasyon yaptılar ve karar verdiler. Bu kararın kuvveden fiile geçirilmesi için benim fikrime başvurdular. Başka çare yoktu. Karar verilmişti. Bu kararın ne olduğunda Mehmet Alp veya Bahattin Yandımata'nın açıklamaları daha iyi olur kanaatindeyim.

ANI

Ben kendimi bildim bileli mahallemizde Özkulların bir kış odası yanardı. Mahallenin yaşlıları akşamları toplanarak burada namazlarını kılar ve geri kalan zamanlarını da çeşitli konularda tartışarak konuşurlardı. İkinci savaş yılları olduğu için ağırlık Amerika ve Avrupa ülkeleri ve Hitlerdi. Konu Amerikadan açılmışken merhum çavuş dayı (Öğr. Hüseyin Tuncer'in babası).

-Amirak'da öyle kasaphaneler (Mezbahalar) varki belki inanmazsınız danayı fabrikanın bir ucundan veriyorlar öbür ucundan sucuk çıkıyor. Çavuş dayı uzun yıllar Amerika'da kaldığı için bu gibi konulara sık sık değinirdi.

Merhum İbik dayı, teretdüt edenleri görünce hemen taşı gediğine koydu.

-Evet çavuşa inanmıyormusunuz? Bende Hacı Mustafa ef. (Doktor Tevfik'in babası) den duymuştum. Bayatlamış sucukları da fabrikanın öbür ucundan verince bu taraftan dana çıkarmış. gülüşmeler.

Derleyen: Kemal NİKSARLI

NOT: Ağımızdan birinci savaş yıllarında H.Mustafa ef. ve Mehmet Tuncer (Çavuş dayı) uzun yıllar Amerika'da kalmışlar.

YÜREĞİM SENDE REHİN KALSIN

Durmadan kol gezdi umudun celladı
Bellî ki kardeş kanında gözü yine
Hanıdır türkü de söylenmez oldu
Bekle beni ey yurdum
Bariş türkülerini getireceğim sana

Nereye baksam sevgi simsarları
Mangalda kül bırakmaz sevgi adına
Bu sevgi bir başka sevgi
Bekle beni ey insan
Yunus çiçekleri getireceğim sana

Hüzünün adresi yoktur
Mezopotamya Yugoslavya ya da Afrika'da
Açar bir lotus çiçeği gibi
Ağlama bebeğim ağlama
Acıdan damıtılmış süt getireceğim sana

Kuşatılmış bir sevdanın hüznündeyiz
Sanırsın tüketmiş tanrısını
Binlerce tanrıyı sığdırmışken içine
Ah Anadolium bekle beni
Truvasız atlarla geleceğim sana

Aşklarını da yıldırdı kentler
Kaybolan bir düşün suskunluğunda şimdi
Yüreğim sende rehİN kalsın
Bekle beni ey sevgili
Aşk yağmuru getireceğim sana

Veysel GÜLTAŞ

HEYBELİ'DE BİR KASIM SONU AKŞAMI -VII-

Dr. Kriton DİNÇMEN

Sana anlatacağım bir iki şey daha var... Ve, bak, işte ileride, yıllardır beklediğim o huzura kavuşacağım...

Evet dostum, beni, çevreleyen mutsuzluktan çekip çıkarabilecek tek şey olan ölümü becerememiştim... Geriye, yapabileceğim bir şey kalıyordu; o da gerçekten kaçmak, hiç bir zaman var olmamış ve hiç bir zaman da var olmayacak bir şeye sığınmak... Biliyorum, sana tuhaf gelecek, gerçeğe ve gerçeği aramağa böylesine tutkun birinin, sıkışınca, gerçekten uzaklaşması, hatta ondan korkarak kopması ters gelir. Ne yapayım ki, başka bir sığınak kalmamıştı benim için... Ancak böylesine hasta bir yol buldum kendi varlığımı koruyabilmek için... Kafamda bir oyun hazırlayıp kendimi o senaryonun içine koymak, ve, daha da ileri giderek, tüm bu uydurduğum hikâyelere inanmak günlük yaşamının parçaları haline gelmişti. Bir süre sonra da, bu hal öylesine sıkıştırmağa başladı ki, sadece kötü ve mutsuz olduğumda değil, tüm duyulduğum hallerde kendimde, kendi içimde bir parçalanma olmağa başladı...

İlk kez, bu hal Pamukkale'de oldu. O güne kadar hiçbir antik şehri gezmemiştim. Çoğunu hiç tanımadığım bir grubun içinde tek başıyım. Güneş altında pırıl-pırıl yanan Pamukkale ile platodaki kalıntılarda oynayıp duran o gizemli güzellik karşısında, insan, günlük yaşamın kahredici anlamsızlığından kopup olmanı var etmekten başka ne yapabilir ki... Bir ara kendimi, kırık sütun ve yontularla dolu, her tarafından gaz fışkıran bir havüzda yüzerken buldum.. Dün'ün içinde idim, bugün vardım, ve bu olağanüstü yaşantıdan sonra bir ölümsüzlük içinde olacaktım... Zamanı aşan bir varlıktım, zaman kavramı dışında idim... Öyle ise, ben bir tanrı idim... Ve kendimi bir tanrı gibi gördüm... Öylesine tarif edilemeyecek bir duyguydu ki bu... O zamana kadar hiç tadmadığım, daha doğrusu tanımadığım bir varoluş duygusu içinde idim... Evet, içimde bir şey beni gerçeğe döndürmeğe çabalıyordu ise de, ben var gücümle, içinde bulunduğum o hayalden çıkmamağa direniyordum... Ne yazık ki, beş-altı saat sonra gene kendimi otobüsün koltuğunda oturur buldum. Sihir bozulmuş, ben yere inmişim. Tekrar günlük

yaşantının tatsız renksizliği içine girmiştim. Bugün dahi, aradan bunca yıl geçtikten sonra, o geziyi anımsadıkça aynı coşkuyu yaşıyorum; gene Pamukkale, gene Hierapolis'in yıkıntıları, gene o sütunlu havuz ve gene benim tanrılaşmam...

Böyle bir duyguyu, aynı heyecanı birgün Ayvalık'taki Cunda Adası'nda yaşadım. O eski Cunda Adası... Tarif edilmez ve çelişkili duygu ve korkular içinde kendi kaderlerine bırakılmış evlerin kırık camlarından yırtık perdelerin uçtuğu, boş sokaklarda hayaletlerin gezindiği ve dünyanın canlılığı ile bugünün yokluğu arasında tek bağlantıyı esen aynı rüzgarın uğultusunun oluşturduğu Cunda... Gene bir gezideydim... Motorla adaya vardığımızda, herkes balık yemek ve rakı içmek için bir meyhane ararken, bilmem nasıl oldu da, bırakılmış hayalet şehrin içinde daldım... Kendime geldiğimde gece karanlığı çoktan bastırmıştı, ve ben boş yokuşlarda geziniyordum. Kimlerdi rastladıklarım, kimlerle konuşuyordum, kimlerle beraberdim o kimsenin olmadığı yıkıntılarda hiç bilmiyorum... Ama, o karanlık yokluk içinde benimle beraber koca bir kalabalık vardı... Evler ışıklanmış, pencerelerden neşeli genç kız ve erkek sesleri geliyordu... Siyahlar giyinmiş yaşlı kadınlar kapı önlerinde oturuyor, yorgun adımlı erkekler dar yokuşlardan yukarı tırmanıyorlardı. Tepedeki küçük kilisenin çanı inananları akşam duasına çağırırken, ben, tüm bu canlılığın içinde ve onlarla beraber vardım; beni akşam sofrasına buyur ediyorlardı...

Aşağı, sahile indiğimde motor çoktan Ayvalık'a dönmüştü. O geceyi, hemen hemen boş adadaki jandarma karakolunda geçirdim.

Beni kendimden koparan şey ne idi o boş adada, hâlâ bilmiyorum... ne olmuştu ki, o

hiç tanımadığım yer ve zamanda, iki-üç saat içinde, bana tüm bir hayatı yaşatmıştı?

Söyledim sana, bende sık sık böyle kendimden kopmalar oluyor. Daha doğrusunu istersen, ben kendim arıyorum bu kopmaları... Fethiye'deki Kaya Köyü'ne bundan epey önce gittiğimde de aynı olayı yaşadım. Yıkılmış evler, bırakılmış sokaklar, içlerinde yarasaların uçtuğu kiliseler, üstünde 1912'de filanca hayırsever tarafından falanca dağdan getirildiği için halkın ve belediyenin şükranlarını hâlâ sunan mermer yazıtı sapasağlam duran ve buz gibi pırıl-pırıl suyu boşuna akan çeşmesi ile Kaya Köyü... Sanki, o su, yıllarca önce kendisine değmiş dudaklarından bu gün değen dudaklara bir sevgi ve birleşme öpücüğü taşırmış gibi... Ve, o sırada, bir zamanlar binlerce dindarın yakarma ve dualarıyla çınlanmış kilise kubbelerinden başlayıp hâlâ ocak duvarları ıslı duran mutfakları ve odaları kaplıyan, sokaklarda tanıdık yüzleri ararcasına yatıp kalan parçalanmış yemek takımı kırıntıları ile iskelet gözlerini andıran boş mahzenleri öldansına sürükleyen bir uğultu içinde kendimin parçalara ayrıldığını, ürkütücü bir ışığa dönüştüğümü ve o kocaman boş şehir içinde çılgın bir fırtanaya tutulmuş gibi acımasızcasına oradan oraya fırlatıldığımı, bir zamanlar uçlarında kandillerin sarktığı ve şimdi yıkık manastır kubbelelerinde boşlukta sallanan kopuk zincirler etrafında delicesine dönen bir girdap içinde kaybolduğumu hissettim...

Saçları darmadağınık, korkudan gözleri açılmış, elleri boşlukta tutunmağa çalışan, anlaşılmaz sesler çakaran, oradan oraya kaçışan binlerce hayalet ile fırtınanın uğultusu, gözlerinden yılanlar fırlamış uzun hayvan kuyruklu ve kocaman pençeli kuşların uçuşmaları, zaman ve mekân, ben

ve onlar, dün ve bugün ve yarın, güneş ve dağlar, pus ve bulutlar ve sevgi ve kın, iyi ve kötü ve taşlar ve yıkıntılar ve yollar, yamaçlar, yabanlaşmış portakal ve mandalinalar, nefret, ölüm, yaşama, sevişme, arzulu göğüslerini çok uzakta kalmış sevgiliye şehvetle uzatan ölü bir kadın, varlık ile yokluklardan inen çılgın sesler içinde sevişen bir kadın ile bier erkekten oluşan ve sihirli bir elin dağın öte yanındaki uçurumun dibindeki mavi sulardan çıkarıp göklere yükselttiği bir sandal... Tüm bunlar, karmakarışık bir yumak gibi saatlerce döndüler...

Ve, şehvet dolu delilik dindiğinde, gene kendimi o boşuna akan çeşmenin yanında çökmüş buldum... çok yorulmuştum...

Evet arkadaşım, işte böyle... Görüyorsun, yaşamımda böyle kaçışlar çok kez oldu. Bazen de, kendi içimde yaşadığım başkalarının varlığını duyuyorum. Sanki, ben, ben değilmişim gibi... Evet, ben bana benziyorum, ama bu eller, bu yüz sanki değişmiş gibi.. Aynaya bakıyorum da ben ben miyim diye soruyorum kendime... Yalnızca yüzüm, ellerim değil bu değişikliğe uğrayan... Daha başka, daha derin bir değişiklik bu... Tüm varoluşumu kaplıyan bir değişim oluyor bende... Kendi içimde bir başkasının yaşadığını duyuyorum... Ben, ben değil de bir başkasıyım... çevremdekiler de başkalaşılıyor... Belki yüzleri, vücutları aynı kalıyor... Fakat onların da değişmiş olduklarını, kendi vücutlarının içinde başkalarını barındırdıklarını görüyorum. Ve, işte böyle, bir başkası olmuş ben ile başkalaşmış tanışlar yepyeni ve değişik bir yaşama giriyoruz.

Çok defa, içimde Kafka'nın tüm hastaca hüznü ile yaşadığını anlıyorum... Ben mi Kafka'nın içindeyim, yoksa Kafka mı benim içimde?.. pek ayırd edemiyorum... Zaten,

benim için ikisi de bir; var olan ya odur, ya da ben... Nasıl olsa, biri, kendi içinde diğerini yaşıyor... Hastalıklı korkuları, onu kendisi yapan kendisine karşı güvensizliği, çirkinliği ve çelimsizliği, tüm karar verme çabalarına karşın kahredici kararsızlığı, sevdiği kadınlara karşı duyduğu saygınlığı ile Kafka... Neden bilmem, bu duygu, ilk kez Ağrı Dağı ile karşılaştığımda içimde doğdu... O ürkütücü ak heybeti ve dingin sessizliği ile Dağ, Kafka ile beni tekleştirdi. Ne ilgisi var, neden gibi sorular sorma bana... Ben de bilmiyorum bu gibi soruların yanıtlarını, araştırmıyorum da, bilmek te istemiyorum... Sana, içimde olanları anlatıyorum... Ve ben, İshak Paşa'dan kendimi aşağıya fırlatmak istediğimde, Siirt dağlarının o sisli dorukları karşısında dua ettiğimde veya Baykan'daki o eski asma köprüünün altından akan köpüklü sulara kendimi kaptırdığımda bu inanç içimde iyice yerleşti... Ve yanımda Milena'yı gördüm...

Siirt dağlarındaki ürpertici uğultunun içinde Milena ile karşılaştım... Yaşamının, ne olursa olsun tüm benliği ile gülerek ve tüm gözyaşları ile ağlıyarak yaşamının, varolanın, gerçek ahlâkın simgesi Milena... Elle tutulup tutulamayacağı kestirilemeyen o rüya sevgili... Ve, Milena vardır, yanımda, içimde vardır... Burada da var... Senin de şimdi onu apaçık görebilmen gerek... çünkü gerçektir o, gerçek olmanın tâ kendisidir Milena... İkiyüzlülüğün, hayatta hesap yapmanın, ayarlamamanın, ahlâksız ahlâkın yerleri olmıyan bir dünyadaki Kadın... Her şeyin olması icap ettiği gibi değil de, olduğu gibi olmasının geçerli olduğu bir dünyadaki Sevgili... Bazen, Milena'nın içimde, damarlarımda, etlerimde, derimin altında gezindiğini duyuyorum... Zaten, O'nun içimde yaşadığından eminim, inanıyorum buna...

Kafka kimdir? Milena nedir? Herkes Milena'yı Kafka'nın sevgilisi olduğu için tanır... Oysa, Milena Kafka'nın çok önünde gelir; Kafka "öyle düşünüyordu", ama Milena "öyle yaşıyordu"... Doğru olduğunu bildiği, doğru olduğuna inandığı için öyle yaşadı ve öyle öldü... Kararlarının doğruluğunu yaşam tarzı ile savunarak, kararlarının sorumluluğunu taşıyarak ve ölümü ile kanıtlayarak yaşamını sürdürdü... Ölümü de, yaşamı kadar aynı anlamı taşıyor. Olmıyacak, elle tutulmıyacak ve fakat aslında gerçek olan güzeli ve doğruyu arıyordu Milena. Etrafında kendisi için söylenenlere, kendisine yapılanlara aldırmadan gerçek ahlâkı arayarak yaşadı ve öldü...

Perse'nin dediği gibi, ben ve içimdeki Kafka "kıyısında bekliyorum onu, bir lezzet yıldızıyla kemirilmiş olarak... o kadının olacağım ben, ki anlamaz sözleri, erkeğin olmayın sözleri..." Ben de, kovdum kendimden onun soluğu, onun soluması olmıyan her bir şeyi... Ve, gözbebeklerimi çatlatırcasına onu arıyorum etrafımda... "Milena" dediğimde dilimi damağıma dayayıp eşsiz bir haz alıyorum... Ve, dünyanın bütün söylenecek ve söylenmiş sözlerini damarları uçurumda açan bir dağ çiçeği kokan Milena'ya söylemek istiyorum... İçimdeki yorgun bakışlı hasta Kafka'nın, ilkyazındaki yağmuru bekliyen toprak gibi Milena'yı beklediğini biliyorum...

Oh, bakıyorum gene sen, o çok iyi bildiğim insanı yıkan alaycı maskeni taktın... Tüm bu söylediklerimin, ne başıma ve ne de yaşıma uymadığını söylemeğe başlayacaksın. Duygusalılık zayıflıktır diyeceksin... Duygusal olmanın, insanın bir yere varmasına veya elde ettiği yere ağırlığını koymasına set çektiğini söyleyeceksin... Her

zaman yaptığın gibi, gene beni yere çekmeğe çalışacaksın... Yıllarca bunu becerdin... ama, hiç olmazsa bu gece sana bunu yaptırmıyacağım, sana beni yenmiş olmanın tadını vermiyeceğim bu gece... Korkmuyorum senden ve toplum'undan... Yıllardır beni susturdunuz... "düzen böyle istiyor" uydurması ile bana gülümseme olanağı tanımadınız... Hepinizden nefret ediyorum... Sizden de, düzeninizden de, ahlâksız ahlâkınızdan da... Bu gece ben tümünüzü yendim...

Kaldı ki, gerçek'i bulma yolunda masalların da, rüyaların ve kurulan hayallerin de yardımı çoktur. Çünkü, çok defa, bir olay sadece olup bittiği gibi değil, olabilecekmış gibi yaşandığında, olmuş gibi algılandığında gerçek olarak benimsenir... çünkü, artık o bir gerçektir... Olguların çoğunun içinde pek çok bayağılığın yoğrulmuş olduğunu göz önüne alırsak, olmuş gibi algılanmış güzel bir hayalin çok daha kuvvetli gerçeklik payı taşıdığını görürüz.

Sana bir şey daha da söyleyeyim mi dostum... Ben, buraya, bu gece bir yere varmak veya bir ağırlık koymak için gelmedim ki; tam aksine, kendimi kendime olduğum gibi anlatmağa, olduğum gibi görmeğe ve sana da öyle göstermeğe geldim... Biraz rahatlarım, yüküm biraz hafifler umudu ile seninle buraya geldim... Ve, ondan sonra da, yıllarca süregelmiş tüm bu anlamsızlığa bir son vermek...

Çok uzun bir süre bunu yapıp yapamıyacağımın hesabını yaptım... Ne var ki, artık hesaplamağa pek vaktim kalmadı, zaman çok kısaldı... Onun için de, ne senin ne de senin toplum'unun alayları, küçümsemeleri umurumda değil...

(Devamı Sonraki Sayıda)

**1953 YILINDAN BUGÜNE KADAR
AĞIN İLÇESİNDE GÖREV
YAPAN KAYMAKAMLARIN İSİM LİSTESİ**

<u>SIRA NO</u>	<u>ADI VE SOYADI</u>	<u>GÖREV YAPTIĞI TARİH</u>
1-	Selami CELAYİR	1953
2-	Nejat DORA	1954
3-	Temel TÜRKAY	1956
4-	Mustafa AŞKIN	1959
5-	Talat KAHVECİOĞLU	1960
6-	Nurset SAYGI	1962
7-	Bahattin ABLUM	1963
8-	Mehmet GÜLER	1965
9-	Saim ÇOTUR	1966
10-	Mehmet BAYTİMUR	1967
11-	Mahmut YILBAŞ	1969
12-	Osman DEMİR	1973
13-	Haydar ŞEN	1975
14-	Haydar ÖZGÜN	1977
15-	Osman AYDIN	1979
16-	Turan EREN	1981
17-	Ali Osman DÜĞDÜ	1983
18-	Kemal ÖZGÜN	1985
19-	Seyfi ÖZDİL	1986
20-	Osman OKAY	1988
21-	İhsan YİĞİT	1990
22-	Hurşit KUŞ	1992

NE DİYOR AĞIN

Anan atan beni sever sayardı,
Çorak değil toprağım, tam yirmi dört ayardı.
Çağ değişti, sen değiştin, bak şimdi
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

"Yeşil Ağın" adım, ak toprak oldu.
Çalışkan atanla ürünüm hep boldu.
Bulup bahaneyi terkettin beni,
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Kazma kürek sen gidince yakıldı.
Bakmayınca baba evin yıkıldı.
Ben sılayım, hep özlerim, beklerim,
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Duydum, yadelerde pek sevilirmişsin,
Ağın'ı olmakla hep övünürmüşsün,
Bağrında izlerin silindi inan,
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Gurbet bilde beni gezmeyi dene,
Et ile tırnak misali sarılak gene
Tanımazsan görünce, kimseye deme
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Vefalı dostlarım bağrında yatar,
Yeni yetiştirmeler beni bir pula satar
Devlet adamının ocağı tüter ha tüter
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Bebelerim çelik çomak oynamaz
Cemaat kalmadı, kıbnmaz namaz
Deştiler bağrımı eğlendim bu yaz
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Uygarlığa giden yol "okul" bilirim
Kapanır köyde okul, ben de ölürüm
Tarih kadar eski, oku bak, ömrüm
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Tozlu yollar gel gör, hep asfalt oldu.
Çir açtığın damlar çatıyla doldu.
Ağın cennet idi, sensiz çöl oldu.
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Damarımda kanım senle atıyor,
Gurbet hem beni hem seni yutuyor,
Unutma ecdadın bende yatıyor,
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Unutmuş devlet beni, hiç yüz vermiyor,
Çok mu uzağımkı eli ermiyor,
Kalanlara sorun, bakın ne diyor?
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Bekliyor seni Ağın ve ahalisi,
Gelir kaymakamı, gider valisi,
Gelen göçtü, nerde bunun varisi?
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Haber aldım, geliyorum geceye
Özlemin dolmuş iki güzel heceye
Lal'moldu dillerin A-GİN de hele,
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Samur naçar, uğraş verir kalemle,
Dünyü geçti, herkes gibi, alemle
Vakit geldi, hep yürüyor menzile
Sen bana el oldun, ben sana gurbet.

Ahmet SAMUR
Ocak 1993 -Merter

YALOVA NOTLARI

Memduhi SOYLU

6- Ağustos-yıl 1980. Ramazan ayının son günleri saat 18.00 sayın yolcular beş dakika sonra Beydağı otobüsümüz Malatya'dan Bursa yönüne çıkacaktır. Hepinize şimdiden iyi yolculuklar dileriz. Neyse etrafımızdakilerle öpüş-tük, helalleştik. Otobüse yaklaştık, yanımdaki arkadaşım ile birleştik. Koltuklara yerleştik. Otobüs homurdandı bir anda yollayanlar arkamızdan su attılar, boynu bükük baktılar. Gözümüzden iki damla yaş aktı. Ben ona o da bana baktı, gidiyoruz hızlandı otobüsümüz, yanımdaki iki dua okudu üfürdü sordum bura neresi dedim. Beyler deresi dedi ne güzel her yöresi. Adana'dan saptık Ankara yoluna. Bakıyoruz yolun sağ ve soluna, önümüzde kıvrılıp uzayan yollar. Arkamızdaki otobüsler bizi kollar. Bazen de bizi geçer sollar. İftar saati yaklaştı sorduk durak neresi dediler geçersin Darendeden su ve yiyecek alırsın Göründen.

-Evet sayın Beydağı yolcuları burası gürün. Arkadaşıma dedim dışarı biraz soğuk örtüye bürün yarım saat yemek ve ihtiyaç molası. Baktım biraz bağırsaklarım bozuk. Dedim vallahi bu baş belası "sorduk" nerede buranın helası De-

diler şuracıkta insanların müptelası. Hemşerim dedik büyük abdest kaç lira? 250 kuruş dedi, ya küçük abdest o parasız, ya daha küçüğü sessiz yapar büyütmeden bedava. Eh biraz hatır için yaptık hava.

Sular karardı, dağlar morardı. Dağların ardında kimbilir ne sırlar vardı, gidiyoruz son hızla bir korku yarattı karanlıklar içimde uyuyor yolcular hepsi başka biçimde otobüs homurdanıp çıkıyor yokuşları, arkadaşımın uykudan değişti bakışları. Başını dizime koydu uyudu derin derin. Dedim ben arkadaşımın nasıl vazgeçerim. Biraz sonra uyandı dedi neredeyiz? dedim Kayserideyiz. Ankara yolları uzayıp giderken, sabah oldu şöyle böyle derken, uyku bizden uzaklaştı araba garaja yaklaştı. Biraz sonra ayrıldık garajdan. Eskişehir yönüne döndük virajdan. Tarlalarda sarıya bürünmüş ay çiçekleri başlarını sallayıp bize selam veriyorlardı. yeni doğan güneşi anyorlardı. Biraz sonra gün doğdu karanlıkları boğdu. Daha uzaktaki tarlalar saman sarısı, bir kısmı derilmiş kalmış yarısı.

Burası Eskişehir; yarım saatlik mola ondan sonra çıkarız yola. Muavin yolcuları toplattı.

Bursa yolları içimiz' hoplattı. Dağlar ormanlar göründü uzaktan, ne güzel manzaraydı bu. Tam hayalimdeki arzu ettiğim yerler. Bilmem bunları yazarsam bana ne derler. Ormanlar koynunda bir serin dere akıyordu. Dikenler içinde sarıgüller bana bakıyordu. Selam verdim selamımı aldılar. Bir daha görmedim onlar orda kaldılar. Hayat dolu neşe dolu. İşte bu Bursa yolu yeşil ormanlar içinde koyu gölgeler, bilseniz ne güzel bu belde-ler, puslu bir hava ormanlara yağmur çiseler. Bu ormanlar ki burcu burcu çam kokuyor. Birbirine yaslanmış bize bakıyor. Otobüsümüz gidiyor asfalt yolda kayarcasına, bu ne güzel yollar birbirine uyarcasına. Dağlar ormanlar sanki birbirini kovalıyor, yol boyunca bizi oyalıyor. Arkadaşım dedi, Ay buralar ne güzel. Dedim o yerleri göresim geldi, yüzüm toprağına süresim geldi. Biraz sonra otobüsümüz şehre girdi. Sağa sola büküldü ve homurdanıp durdu. Yavaşca yolcular inip bavul-larını aldılar, herbiri bir yere dağıldılar. Çantamızı bıraktık emanete ferahladık çıktık selamete, kapalı çarşığı sorduk yürüdük bir hayli tabanları yorduk, şura senin bura benim derken kapalı çarşığı bildik, mendil çıkarıp terimizi sildik. Havlucular önünden geçtik, bir kaç tanesini seçtik. Dedim çıplak gire-meyiz denize. Bir mayo alalım bendenize sorduk geleni varmı dize. Dedi paçalısı yok, hiçbir uy-muyor size. Tablacının yanına vardık, etrafını sardık. Baktık şeftali fiatı 15 lira etiketi. Dedik vardır mutlaka bunun bir hikmeti. Dedik ucuz olduğu ne için, dedi ramazan olduğu için, vatan-daş oruç almıyor şeftalinin yanına kimse varmıyor, gene de yanına kalmıyor. Dedik bize onbeş kilo tartarmısın? Adam birden şaşırdı, komşu bakkaldan bir mukavva kutu aşırıldı. Tarttı tarttı 15 kiloyu taşırdı. Dedik zararı yok, bunu yiyecek çok. Elimizde fileler, dedim nedir bu çektiğimiz çileler. Bir tükürük tıkanıdı boğazıma öfkelen dim, bir küfür geldi ağzıma. Bursa cadde-leri sıcak dedim böyle giderse halim ne olacak ar-kadaşım bir mendil çıkardı terimi silmek için,

gözümüne baktı içimden geçeni bilmek için. Dedim bu çektiğim çile niçin, dedi senin için, içimi çektim derin derin, dedim bu benim kaderim. Neyse der-ken baktık sağa sola, geçtik karşı yola, oradan döndük bir viraja, çokşükür dedik geldik garaja, yalovaya araba sorduk, dediler her yarım saatte bir, Arkadaşa dedim vakit yok arabaya gir. Biraz sonra yola çıktık. Bu yolculuktan da yani bıktık. Otobüsümüz hızlandıkça yol alıyordu. Arabalar sanki birbirini kovalıyordu. Virajlar, düz yollar aştık Yalova'ya ulaştık.

--Evet beyler burası Yalova. Doğan körfez seyahat otobüsümüz son durağına varmıştır. Aldık çantaları ellerimize, hele bir bakın hallerimize. Adam bağınıyor siteler. Baktım kuyruk olmuş mil-let biri birini iteler. Çantalarımızı önümüze koyduk bizde bu kalabalığa uyduk. Biraz sonra dediler, başkent üç dedim vallahi bu yolculuk oldu güç. Minübüsten aşağı indik, inat edip bu yolculuğu yendik. Karşımıza çıktı blok apartımanlar, kızlar dolaşüyor giymiş kısa tumanlar. Çıktık merdiven-lerden bulduk daire yedi sanki bu yolculuk bizi yedi. Neyse oturup koklaştık. Biri birimize yaklaştık, yavaş yavaş soğudu. Terimiz, kalmadı artık kederimiz.

Edalı kızlar, yosma bakışlar, gazinodan gelir kahkahalar alkışlar sütun gibi bacaklar, sahilde sevgililer biri birini kucaklar, kimisi okşar eteğini kimi öptürür bileğini, kimisi yakasına takmış aşkın çiçeğini kimi de bulmuş sevgilinin gerçeğini, göründü bir sarışın yaramaz, bikini modası galiba bu yaz. Bazısında geniş kalça, ince beller. Bilseniz ah ne güzel bu eller. Bir zamanlar gözümde bir damla su deniz olup Taşıyordu, içimdeki arzular bu alemini yaşıyordu.

Attık kendimizi denize, yorulduk yüze yüze, devrilen bir dalganın sırtından inip, kabarıp yük-selen bir dalgaya biniyoruz, kendimizi dalgalara kaptırdık gidiyoruz. El ele tuttuk. Tuzlu suları yuttuk.

İşte böylece felekten bir zaman daha çaldık, deniz zevkimizi de aldık.

5 Ağustos, 1980

GİDEMİYORUM

Sevgili Ağın'ım sana ezelden
Aşıkım nedense bilemiyorum
Yeşil yapraklardan sarı gazelden
Başımı alıpta gidemiyorum.

Dağlarında keklik sesi duyanda
Silahımı alıp gidemiyorum
Bülbül sesi dinle sabah uyanda
Başka sese mana veremiyorum.

Deniz var plaj var gurbet ellerde
Öyle akarsular göremiyorum
Yıkanıp çımmesem çayda göllerde
Küvette bir türlü edemiyorum.

Üzümlü cevizi çatlamış narı
Kilerimde yokki seremiyorum
İncirler ballanmış ayvalar sarı
Uzanıp elimle deremiyorum

Anam hamur yaptı pişirir şimdi
Yufkayı katlayıp düremiyorum
Bir tas ayrıran karnım şişirir şimdi
Ekmeğe taze yağ süremiyorum.

Günler aylar geçti özledim seni
Dinmiyen gözyaşım silemiyorum
Rüyamda uzaktan gözledim seni
Yakına gelipte göremiyorum.

Memduh SOYLU
17, Eylül, 1992 Yalova

YENİ KAYMAKAMIMIZA AÇIK MEKTUP

Ahmet GÜNDÜZ

Sizinle hiç tanışmıyoruz. Ama ben sizi giyaben tanıyorum. Artık Ağın'da yaşadığınıza göre, benim gibi siz de bir Ağın'lısınız. Bu yazımı size "açık mektup" başlığıyla yazmak istememin nedenleri; Ağın'ı çok seviyor olmam, sizden Ağın için çok şeyler bekliyor olmamdır. Daha önce bu türde bir yazı, Ağın Düşün ve Sanat dergisinde yayınlanmadı sanıyorum. Ben de bu tür bir yazı yazmadım hiç.

Yıllarca Ağın'da yaşadım. Şu an işim gereği İzmir'de yaşamaya çabalıyorum. Ağın'ı ve sorunlarını çok iyi biliyorm. Son derece çağdaş, laik ve Atatürkçü bir yönetici olduğunuza inandığım için, sizden çok şeyler bekliyorum. Daha önceki yöneticilerin pasifliği nedeniyle Ağın ekonomik, sosyal ve kültürel açıdan bir çöküntüye uğradı ve bunun sonucunda ilçemizde irtica hortladı. Ben bir Ağın'lı olarak, çağdaş ve laik bir Ağın'da yaşamak istiyorum. Ağın hiç bir şeyden çekmedi, son yıllarda gericilikten çektiği kadar.

Ağın'a sizden önce gelen kaymakam (!), nedense kendisini bir siyasi partinin (ismi önemli değil) ve adamlarının kanatları altına girme zorunluluğunda gördü. Bu sayede yönetmek yerine, hep yönetildi. Beni yanlış anlamayın lütfen. Ben meslektaşınızı ya da mesleğinizi karalamak gibi bir düşüncesizlikle yazmıyorum bunları. Sadece gerçekleri ve Ağın halkının duygularını dile getiriyorum. Eski kaymakam, canı sıkıldıkça adam dövdü. İşte örnekleri; anlaşılmaz bir nedenle babası yaşındaki bir kahveciyi, hasta annesine (şimdi öldü zavallı kadın) fondan ilaç parası istemek için makamına giden yetim bir genci, Ağın'a hizmet için ilçeye gelen bir grayderciyi, makam arabasını feribota diğer arabalardan sonra aldı diye feribotçuyu tokatladı. Aşağı caminin tabutlarını ve teneşir tahtasını kırdırıp müftülük hizmet binasına beton kalıbı yapan müftüye, Atatürkçülük ve laikliği zedeleyici vaizler veren kendini bilmez bir vaize ve evlerde gizli gizli yapılan şeriat

içerikli toplantılara göz yumdu. Elindeki 33'lük bir tesbihle külhanbeylik yaptı. Ağın bunu bir kaymakama yakıştıramadı. Çünkü Ağın böyle bir kaymakama alışkın değildi. Ağın, halka inen, samimi, dürüst, realist ama otoriter, görevinden ödün vermeyen saygın kaymakamlara alışkındı. Ben sizi gıyaben tanıyorum demiştim ya; nasıl tanıyorum, bana nasıl anlatıldınız biliyor musunuz? Ağın'ın yıllardır alışkın olduğu bir kaymakam olarak tanıyorum. Yani Atatürkçü, laik ve çağdaş bir kaymakam.

Ağın'ın en büyük üç sorunu var; fabrika, köprü ve dışarıda yaşayan hemşehrilerimiz için bir yapı kooperatifi. Bunlar yıllardır Ağın'ın kanayan yaraları. Kimse bu yaraların iyi olacağına inanmıyor. Lütfen bu yaralara ilaç bulun ya da siz ilaç olun. Bizler, size inanıyoruz ve güveniyoruz. İlçemizde iki kez kültür şenliği yapıldı. Büyük ilgi gördü, halkı birbirine kaynaştırdı. Ama nedense bir üçüncüsü gerçekleşemedi. Çünkü bundan rahatsız olanlar vardı ve yapılamadı. Kültür şenliğimize bir süreklilik kazandırmanızı bekliyoruz. Gençlerimiz sürekli kahve köşelerinde. Spor yapacak bir alan yok çünkü. Yani Ağın sosyal ve kültürel etkinliklerden mahrum. Gençlerin de sizden beklentileri olduğunu unutmayınız lütfen.

"Kızlarınıza 19 Mayıs'ta, 23 Nisanda görev aldırıp, meydanlarda dansöz gibi oynamalarına izin vermeyin", "Ağın'a bir kaç sapık yeter, uydu anteni getirip Ağın'a fuhuşu mu getireceksiniz" diye konuşup, taptaze beyinleri zehirlemek için onlara şeriatla ilgili kitaplar dağıtanları Ağın sınırlarından içeriye sokmayın. Ulusal bayram ve anma günlerinde halifelik ve sultanlık karşıtı şiirleri denetleyip, sansürden geçirmek yetkisini kimden aldığını merak ettiğim kişilere kimse hesap sormadı. Bari siz hesap sorun ve bu yürekliliği gösterin

lütfen. Ağın'da çağdaş, laik ve realist bir genç kuşak yetişmesi için önder siz olun. Halkla dayanışma içinde bütün bunları başaracağınıza inanıyoruz.

Beklentilerimin yanında, biraz da dışarıda yaşayan bir Ağın'lı olarak şu an neler duyduğumu, neleri özlediğimi yazmak istiyorum size; Ağın'a şu an büyük bir özlem duyuyorum. Ağın burnumda tütüyor, inanın Ağın olmadan bizler bir hiçiz diye düşünüyorum. Şu sıralar Ağın kış mevsimini olanca hızıyla ve coşkusuyla yaşıyordur. O güzel kış üzümünden bizlerin yerine bir kindik yiyin. Leblebi, kuru dut, bastık (pestil), üzüm sucuğu ve kırımtikten de doyasya yiyin. Coşkun ağabeyin kahvesinden bir sıcak çay için. Jandarma çeşmesinin önünden geçince hava soğuk da olsa bir yudum su için benim yerime. Cefiye doğru bakıp da o güzel Ağın'ın havasını soluyun ve bizim yerimize gözünüzden iki damla özlem dolu yaş akıtın. Sizden bunları istiyorum, çünkü biz hasretiz Ağın'da ağlamaya. Yüreğimiz hep Ağın için çarpıyor. Şu an öyle duygu yüklüyüm ki, bu yazıyı yazdığım şu anda bile Ağın özlemiyle, gözlaşlarımı tutamıyorum. Sanırım benim bu duygularımı çok iyi anlıyorsunuz. Çünkü siz de şu an memleketinize ve sevdiklerinize özlem duyuyorsunuz. Benim gibi siz de sıra özlemiyle yanıp tutuşuyorsunuz. Buna eminim.

Bir Ağın'lı olarak sizden, yani yeni bir Ağın'lıdan çok şeyler istiyorum belki. Ama, ben sizin herşeyin üstesinden gelecek bir yönetici olduğunuza inandığım için yazdım bütün bunları. Ağın'ı daha iyiye, güzele götüreceğinize inanıyor ve yürekten hoşgeldiniz Ağın'a diyorum. Saygı ve sevgiyle kalın.

GENÇLERİN SAYFASI

SAYENDE YEŞERECEK BU DÜNYA

Öyle bir insanki öğretmekden
Başka bir amaç gütmeyen
Sabırla, anlayışıyla
Umutla bakarken yarınlara
Sayende doğdu ki dünyama
Bir güneş gibi

Biliyorum unutulacağız, silineceğiz hafızadan
Çünkü bizim yerimize yeni tohumlar yeşerecek sayende
Ve sen onlara ikinci bir can olacaksın

Üzülme ne olur bizler yokuz diye
Sen nicelerine güneş olup doğacaksın
Ve kimbilir kaç karanlık dünyayı
Işığınla aydınlatacaksın.

Sen bilginle sulayıp
Sevginle yeşerteceksin
Kuruyan otları bile
Sen dünyaya can olacaksın can!...

Seda TAŞBAŞI
Lise 2. Sınıf Öğrencisi

NOT: Bu şiir İbrahim Uçunkaya Lisesinde 1. ödülü aldı.

AĞIN KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİNİN Bayramlaşma toplantısı 25-Mart-1993 Perşembe günü saat 14.00 - 17.00 arasında BEL-PA salonlarında yapılmıştır. Hemşehrilerimiz sevinç ve mutluluk içerisinde kutladıkları toplantıda hem eğlendiler, hem de buz pateni izlediler. Ağın leblebisi ve rozet almayıda ihmal etmediler.

Toplantıdan Fotoğraflar:

HABERLER

- Kaymakamımız sayın Hurşit KUŞ'un 2/92 sayılı dergimizde yayımlanan Kaymakamımız diyor ki! başlıklı yazısında "İlkbaharda ağaçlandırma seferberliği başlatıyoruz. Göstermelik sun-i olmayacak Bilimsel, ciddi bir organizasyona girişiyoruz." diyerek müjdesini verdiği Ağaçlandırma Seferberliği, sayın Hurşit KUŞ'un öncülüğü ile gerçekleştirilmiştir.

Elazığ Orman Bölge Müdürlüğünden temin edilen 10 bin alet Akasya, Mazı, Dışbudak vb. 5 çeşit orman fidanı getirtilerek, 5 bin adedi bayramın 1. günü 26 Mart 1993 tarihinde, eski Deri Fabrikası çevresine, Ağın'da bayramını geçirmeye gelen hemşehrilerimizin katılması ile dikilmiştir.

Geri kalan 5 bin adedi 29 Mart 1993 Pazartesi günü, eski Deri Fabrikası yanına ve yeni yapılan mezarlık çevresine, ilkokul, Ortaokul, Lise öğrencileri, kamu personeli ve halkın katılması ile dikilmiştir.

31 Mart 1993 Çarşamba gününde ayrıca 4500 adet tüp Çam dikilmiştir.

Dileğimiz ağaçlar dikilirken gösterilen bu heyecan ağaçların korunması ve bakımı içinde devam eder.

Biröl KORKMAZ - Cüneyt ÖZKUL

- Çetin ve Nuran Uyanık çiftinin çocukları, Dünder ve Fatma Uyanık'ın Torunları Utku 16/2/1993 günü dünyaya merhaba dedi.

Sağlıklı büyümesini diler, Anne, Baba, Büyükanne ve Büyükbaba'yı yürekten kutlarız.

- Derneğimizin kurucularından ve dergiye emek verenlerden Nurcan-Cüneyt Özkul çiftinin kızları Gizem 13/3/1993 günü Telsizler Doğumevinde kötü dünyaya ilk çıkışını attı.

Güzel ve sağlıklı büyümesini diliyoruz.

Böylece derneğimizin başkanı Dr. Vâkîf Özkul'da dede oldu. Ama kendisine dedeliği bir türlü kabul ettiremedik, o hep büyükbaba olduğunu iddia ediyor.

Selma Özkul, Vâkîf Özkul ve tüm akrabalarına göz aydını diliyoruz.

- Özlem ve Teoman Dumantepe'nin çocukları, Salime ve Halil Berkoğlu'nun torunları, Dr. Mine ve Dr. Vâkîf Özkul'un yeğenleri Uğurberk 15/3/1993 günü Bursa'da dünyaya gözlerini açtı.

Uğurberk'e sağlıklı ve uzun ömür diler, tüm aileyi gönülden kutlarız.

AĞIN

ARAMIZDAN AYRILANLAR

Ağından;

Merhum Hilmi Tanju'nun eşi, Ayten Çınar ve Gülten Özenç'in anneleri Zeynep Tanju (Gomik gilin Zeynep abla) bayramın 1. günü 24. 3. 1993 tarihinde Ağın'da vefat etmiştir. Kendisine Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

15 senedir Ağın'da hizmet veren İbrahim Uçkunkaya Lisesi Müdürü Sayın Turan Oğraş'ın eşi Emine OĞRAŞ bayramın 2. günü 25. 3. 1993 tarihinde Diyarbakır'da göğüs kanserinden vefat etmiştir. Memleketi olan Baskil'de defnedilmiştir. Merhumeye Tanrıdan rahmet tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

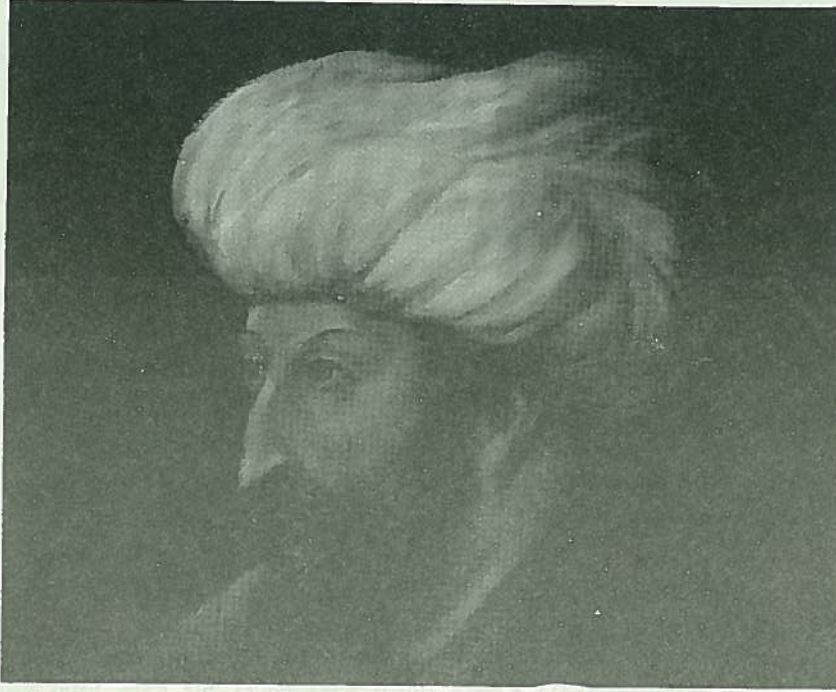

Derneğimizin eski denetim kurulu üyesi Mehmet BİLİR'in eniştesi, Emine Koçer'in eşi Saraycıklı Ömer Koçer 2-Nisan-1993 Cuma günü Saraycık'ta bir kalp krizi sonucu Hakkın rahmetine kavuşmuştur. Ölene Tanrıdan rahmet yakınlarına baş sağlığı dileriz.

Birol KORKMAZ - Cüneyt ÖZKUL

**GEÇEN SAYIDAKİ
BULMACANIN ÇÖZÜMÜ**

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	E	M	İ	L	E	Z	O	L	A		M	A	Ç
2	K	A	S		Y		Y	A	N	İ		T	E
3	V	S		A	P	A		G	A	F	L	E	T
4	A	L	İ	Ş	İ	R	N	E	V	A	İ		E
5	T	A	R	A	N	T	U	L	A		R	A	
6	O	K		M	G		D		S	K	İ	F	F
7	R		O	R	A	T	O	R	Y	O		G	A
8		S	K	A	L	A		A	A		P	A	L
9	K	E	R	K	E	N	E	Z		K	İ	N	
10	A	M	A			İ	N	A	R	E		İ	S
11	M	A		F	İ	L	A		A		D	S	İ
12	A	Z	A		A	L	M	A	K		A	T	P
13	Y	E	M	E	N	İ			A	R		A	S
14	Ö	N	E	Z	E		T	E	M	E	N	N	İ

Fatih Sultan Mehmet Tababetle İlgili Vasiyeti

Ben ki İstanbul Fatih-i abd-i aciz Fatih Sultan Mehmet, bizatihi alun terimle kazanmış olduğum akçelerimle satun aldığım İstanbul'un Taşlık mevkiinde kain ve malumu'l-hudut olan 136 bap dükkanımı aşağıdaki şartlar muvacehesinde vakfı sahih eylerim. Bu gayri menkulatımdan elde olunacak nem'alarla İstanbul'un her sokağına ikişer kişi tayin eyledim.

Bunlar ki, ellerindeki bir kap içerisinde kireç tozu ve kömür külü olduğu halde günün belirli saatlerinde bu sokakları gezeler. Bu sokaklara tükürenlerin, tükürükleri üzerine bu tozu dökeler ki yevmiye 20'şer akçe alsunlar; ayrıca 10 cerrah, 10 tabip ve 3 de yara sarıcı tayin ve nasp eyledim.

Bunlar ki, ayın belli günlerinde İstanbul'a çıkalar bilaistisna her kapuyu vurular ve o evde hasta olup olmadığını soralar; var ise şıfası, ya da mümkün ise şıfayab olalar. Değilse kendilerinden hiç bir karşılık beklemeksizin Darülacezeye kaldırılarak orada salah buldurular.

Maazallah herhangi bir gıda maddesi buhranı da vaki olabilir. Böyle bir hal karşısında bırakmış olduğum 100 silah, ehli erbaba verile. Bunlar ki hayvanat-ı vahşiye'nin yumurtada veya yavruda olmadığı sıralarda balkanlara çıkıp avlanalar ki zinhar hastalarımızı gidasız bırakmayalar.

Ayrıca külliye'mde bina ve inşa eylediğim imarethanede şehit ve şühedanın harimleri ve Medine-i İstanbul fukarası yemek yiyeler. Ancak yemek yemeye veya almaya bizatihi kendileri gelmeyup yemekleri güneşin loş bir karanlığında ve kimse görmeden kapalı kaplar içerisinde eulerine götürüle.

Not : 29 Mayıs 1453 İstanbul'un fethi nedeniyle.